

Arrest

nr. 73 826 van 24 januari 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 26 mei 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 27 april 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 10 mei 2011, en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 9 mei 2011 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13*quinquies*).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 december 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 januari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat J. VAN MAELE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die *loco* advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, komt op 19 december 2007 België binnen en dient op 20 december 2007 een asielaanvraag in.

Op 29 mei 2008 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij

arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) nr. 25 245 van 27 maart 2009 worden aan verzoeker eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

Op 17 maart 2009 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 3 april 2009 dient verzoeker een tweede asielaanvraag in.

Op 4 december 2009 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 27 april 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

(...)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 19.03.2009 werd ingediend in de gemeente Brugge door :

N., S. (...)

nationaliteit: Iran

geboren te (...) op 29.12.1975

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aanvraag ging niet vergezeld van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art. 9bis, §1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006.

Het door betrokkene voorgelegde stuk met name het attest van immatriculatie kan niet door onze diensten worden aanvaard als zijnde een identiteitsdocument aangezien een attest van immatriculatie afgeleverd wordt door de gemeente, in het kader van een asielaanvraag, op basis van de door hem verstrekte identiteitsgegevens. Bovendien stelt de omzendbrief van 21.06.07 (punt II C 1-b) dat de identiteit en nationaliteit moet bewezen worden door een internationaal erkend paspoort, of een gelijkwaardige reistitel, of een identiteitskaart.

Daarnaast legt betrokkene ook een rijbewijs voor. Dit rijbewijs toont aan dat een persoon met een bepaalde identiteit gemachtigd is tot het rijden met een voertuig maar dit toont niet noodzakelijkerwijze aan dat de persoon die in het bezit is van een rijbewijs, de erop vermelde identiteit heeft. Dit kan enkel aangetoond worden door het overleggen van een erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel of een nationale identiteitskaart. (<http://www.rvv-cce.be/viewjuris.asp?pagefrom=cce&id=9770&CCE=1>)

Betrokkenes advocaat had zich kunnen beroepen op de vrijstelling voorzien in artikel 9bis§1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006, die stelt dat betrokkene geen internationaal paspoort moet voorleggen gezien de lopende asielaanvraag. De asielaanvragen van betrokkene werden echter afgesloten 31.03.2009 en 08.12.2009. Er dient opgemerkt te worden dat constante rechtspraak van de RVV de administratie verplicht om over te gaan tot een beslissing rekening houdende met alle relevante elementen waarover zij op dat ogenblik beschikt. In dat opzicht dient er opgemerkt te worden dat wij vaststellen dat de asielprocedures van betrokkene thans zijn afgelopen, waardoor hij zich niet meer kan beroepen op een documentaire vrijstelling, zoals voorzien in artikel 9bis§1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006. Uit zijn dossier blijkt eveneens dat betrokkene noch enig bewijs voorlegt om zijn identiteit te staven noch dat zij enige rechtvaardiging aanbrengt voor de afwezigheid van een identiteitsdocument (zoals begrepen in de omzendbrief van 21.06.2007 (punt II C 1-b)).

Bovendien stelt de RVV in zijn arrest nr. 26.814 d.d. 30.04.2009 het volgende: "het komt in de eerste plaats de verzoekende partij toe om erover te waken zich te bekwamen in elke procedure die zij heeft ingesteld, en, indien nodig, deze procedures te vervolledigen en te actualiseren". Derhalve is de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde voor deze aanvraag niet vervuld.

(...)"

Op 9 mei 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid ten opzichte van verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13 *quinquies*). Dit is de tweede bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

"In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, vervangen bij het koninklijk besluit van 19 mei 1993 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt aan

de persoon die verklaart te heten N. S.

geboren te (...), op (...)

en van nationaliteit te zijn : Iran

het bevel gegeven het grondgebied te verlaten.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 07/12/2009 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen.

Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen.

(...)"

2. Over de rechtspleging

Er dient op gewezen te worden dat de Raad in voorliggend geschil overeenkomstig artikel 39/2, § 2 van de vreemdelingenwet optreedt als annulatierechter. Dit artikel bepaalt het volgende:

"De Raad doet uitspraak, bij wijze van arresten als annulatierechter over de overige beroepen wegens overtreding van hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, overschrijding of afwending van macht."

Hij is derhalve niet bevoegd om *"verzoekende partij te machtigen om te verblijven op het Belgisch Grondgebied"*. Ambtshalve wordt vastgesteld dat het beroep, in de mate waarin het dit verzoek tot voorwerp heeft, niet ontvankelijk is.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1 In de nota met opmerkingen werpt de verwerende partij een exceptie van onontvankelijkheid wegens gebrek aan belang op. De verwerende partij zet dit uiteen als volgt:

"Verzoeker vecht een uitvoeringsmaatregel aan waarvan de eventuele schorsing en/of nietigverklaring geen gevolgen zal hebben op zijn verblijfstoestand.

Verzoeker getuigt immers niet van het rechtens vereiste belang bij het beroep tot nietigverklaring, daar enerzijds de uitvoerbaarheid van het bevel om het grondgebied te verlaten behouden blijft en anderzijds, het bestuur een herhaald bevel om het grondgebied te verlaten zal afgeven, gezien de illegale verblijfssituatie van verzoeker en het feit dat de verwerende partij een gebonden bevoegdheid heeft inzake.

Voor zoveel als nodig verwijst de verwerende partij naar vaste rechtspraak van de Raad Voor Vreemdelingenbetwistingen, waarin het volgende wordt bepaald:

"Ambtshalve stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vast dat in zoverre het beroep tot nietigverklaring gericht is tegen de bevelen om het grondgebied te verlaten van 16 juli 2007, verzoeksters niet getuigen over het rechtens vereiste belang. (...)

Hieruit volgt dat bij een eventuele vernietiging van de bestreden bevelen, de verwerende partij niets anders vermag dan in uitvoering van het huidige artikel 75 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 opnieuw, na te hebben vastgesteld dat verzoeksters niet als vluchteling werden erkend, zich illegaal op het grondgebied bevinden, een bevel te verlenen om het grondgebied te verlaten. Dit bevel zou een

identieke motivering bevatten met nog steeds hetzelfde ongunstige gevolg voor de verzoeksters. Een aanvraag om machtiging tot verblijf verhindert niet dat hen opnieuw een bevel om het grondgebied te verlaten kan worden gegeven. Bovendien werd hun vordering tot nietigverklaring van het bevel om het grondgebied te verlaten van 27 augustus 2002 eveneens door de Raad van State verworpen. Een eventuele vernietiging van het bevel om het grondgebied te verlaten kan de verzoeksters geen nut opleveren, zodat zij geen belang hebben bij de vernietiging van deze beslissingen. Het beroep tegen deze bestreden beslissing is niet ontvankelijk.” (RVV, nr. 13.412 dd. 25 oktober 2007 en zie ook RVV, nr. 10.874 dd. 30 augustus 2007)

“Verweerder beschikt over een gebonden bevoegdheid en motiveert terecht dat een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen en dat verzoekster illegaal in het Rijk verblijft vermits zij niet beschikt over de bij artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten.” (RVV, nr. 10.065 dd. 16 april 2008)

De vordering die gericht is tegen de eerste bestreden beslissing is dienvolgens niet ontvankelijk.”

3.2 Artikel 52/3, § 1 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus weigert te erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling en de vreemdeling onregelmatig in het Rijk verblijft, beslist de minister of zijn gemachtigde onverwijld dat de vreemdeling valt onder de in artikel 7, eerste lid, 1° tot 11° of de in artikel 27, § 1, eerste lid, en § 3, bedoelde gevallen. Deze beslissing wordt ter kennis gebracht van de betrokkene overeenkomstig het bepaalde in artikel 51/2.”

Artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, bevel geven het grondgebied vóór een bepaalde datum te verlaten:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;

4° wanneer hij door de Minister, op eensluitend advies van de Commissie van Advies voor Vreemdelingen, geacht wordt de internationale betrekkingen van België of van een Staat die partij is bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, te kunnen schaden;

5° wanneer hij, ter fine van weigering van toegang, gesignaleerd is, overeenkomstig artikel 3, 5°;

6° wanneer hij niet beschikt over voldoende middelen van bestaan, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van oorsprong of voor de doorreis naar een derde Staat, waar zijn toelating is gewaarborgd, en niet in staat is deze middelen wettelijk te verwerven;

7° wanneer hij aangetast is door een der ziekten of gebreken opgesomd in de bijlage bij deze wet;

8° wanneer hij, een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefent zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging;

9° wanneer hij, met toepassing van de internationale overeenkomsten of akkoorden die België binden, door de overheden van de overeenkomstsluitende Staten, ter verwijdering van het grondgebied van deze Staten, aan de Belgische overheden wordt overgedragen;

10° wanneer hij, met toepassing van de internationale overeenkomsten of akkoorden die België binden, door de Belgische overheden aan de overheden van de overeenkomstsluitende Staten moet overgedragen worden;

11° wanneer hij sedert minder dan tien jaar uit het Rijk werd teruggewezen of uitgezet, zo de maatregel niet werd opgeschort of ingetrokken.”

Uit het voornoemde artikel 52/3, § 1 blijkt dat indien de vreemdeling aan wie de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus niet werd toegekend en die onregelmatig in het Rijk verblijft, de minister of de gemachtigde beslist dat hij valt onder de in artikel 7, eerste lid, 1° tot 11° (of de in artikel 27, § 1, eerste lid en § 3) van de vreemdelingenwet bedoelde gevallen. Gelet op de bewoordingen van deze bepaling, beschikt de minister of zijn gemachtigde bij het nemen van deze beslissing niet over enige appreciatiemogelijkheid indien hij vaststelt dat aan beide navolgende bepalingen is voldaan: de vreemdeling werd de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd én hij verblijft

onregelmatig in het Rijk. De minister of zijn gemachtigde moet bijgevolg eerst nagaan of aan deze twee voorwaarden is voldaan. Is dit het geval, dan moet de minister of zijn gemachtigde vervolgens beslissen dat de vreemdeling valt onder de in artikel 7 of artikel 27 van de vreemdelingenwet bedoelde gevallen. Hij beschikt ter zake niet over enige appreciatiemogelijkheid.

De omstandigheid dat de betrokken vreemdeling valt onder de in artikel 7, eerste lid, 1° tot 11° van de vreemdelingenwet bedoelde gevallen die het afleveren verantwoorden van een bevel om het grondgebied te verlaten, laat niet toe te besluiten dat de verwerende partij op grond van deze bepaling, gebonden is tot het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten (*cf.* RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948; RvS 28 juni 2011, nr. 214.221). De minister of diens gemachtigde moet immers, na de vaststelling te hebben gedaan vervat in het genoemde artikel 52/3 en vooraleer hij het bevel geeft het grondgebied te verlaten, de bewoordingen van artikel 7 van de vreemdelingenwet in ogenschouw nemen. Wat dit betreft, blijkt uit het gebruik van het woord “kan” dat, wanneer een vreemdeling valt onder de in artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet bedoelde gevallen en aldus niet gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk om er zich te vestigen, de minister of diens gemachtigde niet gehouden is het bevel te geven het grondgebied voor een bepaalde datum te verlaten. Hij beschikt daardoor ter zake over een appreciatiebevoegdheid.

Uit de samenlezing van beide voornoemde bepalingen, volgt dat een onderscheid moet worden gemaakt tussen enerzijds het voorschrift om, indien beide in het voornoemde artikel 52/3 bepaalde voorwaarden zijn vervuld, op basis van artikel 52/3 van de vreemdelingenwet, bindend te beslissen dat de vreemdeling valt onder de gevallen bedoeld in artikel 7, eerste lid, 1° tot 11° van de vreemdelingenwet en anderzijds de toepassing zelf van de in artikel 7 van de vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid tot het geven van een bevel het grondgebied voor een bepaalde datum te verlaten. Zoals hiervoor werd vastgesteld, heeft de minister of zijn gemachtigde bij het uitoefenen van deze bevoegdheid, geen gebonden bevoegdheid. De minister of zijn gemachtigde kan aldus overwegen om aan de vreemdeling die valt onder de in artikel 7, eerste lid, 1° tot 11° bedoelde gevallen al dan niet een bevel om het grondgebied te verlaten, af te geven.

De verwijzing van de verwerende partij naar artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het koninklijk besluit van 8 oktober 1981), doet hieraan geen afbreuk aangezien dit artikel verwijst naar artikel 52/3, § 1 van de vreemdelingenwet. Zoals hiervoor gesteld, beschikt de minister of zijn gemachtigde bij het toepassen van artikel 52/3, § 1 van de vreemdelingenwet over geen enkele appreciatiebevoegdheid om, zodra aan beide daarin vermelde voorwaarden is voldaan, te besluiten dat de betrokken vreemdeling valt onder de in artikel 7, eerste lid, 1° tot 11° bedoelde gevallen. Doch deze laatste bepaling houdt niet de verplichting in een bevel om het grondgebied te verlaten te geven. Artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 kan als lagere norm geen gebonden karakter geven aan de in artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet vastgelegde bevoegdheid om een bevel om het grondgebied te verlaten te geven (RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948; RvS 28 juni 2011, nr. 214.221).

De exceptie van onontvankelijkheid wegens gebrek aan belang omdat de verwerende partij bij het geven van de bestreden beslissing beschikt over een gebonden bevoegdheid, wordt verworpen.

4. Onderzoek van het beroep

4.1 Verzoeker voert een eerste en tweede middel aan die luiden als volgt:

“II.1. Eerste Middel

Schending artikel 9bis Vreemdelingenwet

Schending Materiële motiveringsverplichting

II.1.1. In de bestreden beslissing leest men:

(...)

II.1.2. Art.9 bis Vreemdelingenwet bepaalt nochtans het volgende:

(...)

II.1.3. Iedere bestuurshandeling moet worden gedragen door motieven die in feite en in rechte aanvaardbaar zijn en door iedereen kunnen worden gecontroleerd. Dit betekent dat ook de Bestreden Beslissing dient te worden gedragen door aanvaardbare motieven, quod certe non in casu.

De Bestreden Beslissing dd.27.04.2011 nopens de onontvankelijkheidsverklaring van de aanvraag van verzoeker ex.art.9 bis Vr. W. schendt het art.9 bis §1 Vr.W., door te stellen dat de aanvraag van verzoeker onontvankelijk is bij gebrek aan geldig identiteitsdocument, om volgende redenen:

-Verzoeker's asielaanvraag was op datum van indienen van het verzoek machtiging ex.Art.9bis Vreemdelingenwet niet definitief afgewezen, daar de eerste asielaanvraag pas definitief werd afgewezen op 27.03.2009 (cfr Arrest RVV), d.i. na indienen verzoekschrift machtiging ex.art.9 bis Vr.W. dd.18.03.2009. De tweede asielaanvraag van verzoekende partij werd evenzeer pas definitief afgewezen op 07.12.2009 (weigeringsbeslissing CGVS), d.i. na indienen verzoekschrift machtiging ex.Art.9 bis Vr.W.

De voorwaarde ex.art.9 bis Vr.W. tot voegen van een identiteitsdocument bij de aanvraag ex.art.9bis Vr.W. dient te worden beoordeeld op het moment van de aanvraag ex.art.9bis Vr.W. en niet op datum van de beraadslaging omtrent de ontvankelijkheid/gegrondheid van het verzoek.

De Wet schrijft immers geenszins voor dat de zgn. identiteitsvoorwaarde dient te zijn vervuld bij beraadslaging. Het is duidelijk dat de Wetgever de bedoeling had om de documentaire vrijstelling enkel te laten beoordelen op datum van aanvraag ex.art.9bis Vr.W.

II.1.4. Op dit punt schendt de bestreden beslissing artikel 9bis Vreemdelingenwet en de materiële motiveringsplichting."

"II.2. Tweede Middel

Schending artikel 9bis Vreemdelingenwet

Schending Materiële motiveringsplicht

Schending redelijkheidsbeginsel

II. 2.1. Iedere bestuurshandeling moet worden gedragen door motieven die in feite en in rechte aanvaardbaar zijn en door iedereen kunnen worden gecontroleerd. Dit betekent dat ook de Bestreden Beslissing dient te worden gedragen door aanvaardbare motieven, quod certe non in casu.

II.2.2. In de bestreden beslissing wordt verwezen naar het door verzoekende partij gevoegde attest van immatriculatie bij de aanvraag ex.Art.9 bis Vr.W. dd.18.03.2009. Dit attest van immatriculatie wordt door verwerende partij niet aanvaard als zijnde een identiteitsdocument.

Dit kan door verzoekende partij niet worden aanvaard, daar duidelijk blijkt dat het attest van immatriculatie dezelfde identiteitsgegevens bevat als een paspoort of reistitel. Minstens dient het in samenlezing met het rijbewijs worden aanzien als een (begin van) bewijs van identiteit.

Verzoekende partij voegt afgestempelde attesten van immatriculatie zonder enige foutieve weergave der identiteiten toe vanaf 2008 tot en met april 2011. (stuk 15)

Verzoekende partij ontving tot slot kwitantie op 23.12.2009 inzake attest van immatriculatie daar een nieuwe kaart werd afgeleverd wegens naamsverandering van N. naar N. s.. (stuk 16).

II.2.3. In de bestreden beslissing wordt verwezen naar het door verzoekende partij gevoegde rijbewijs bij de aanvraag ex.Art.9bis Vr.W. dd.18.03.2009. Dit rijbewijs wordt door verwerende partij niet aanvaard als zijnde een identiteitsdocument.

Nochtans vermeldt dit rijbewijs weldegelijk de coördinaten en identiteitsgegevens, dewelke corresponderen met degene van verzoekende partij. Verzoekende partij voegt kopij van dit rijbewijs als overtuigingsstuk (stuk 18)

Het rijbewijs vermeldt dezelfde identiteitsgegevens als een paspoort of reistitel. Minstens dient het in samenlezing met het rijbewijs worden aanzien als een (begin van) bewijs van identiteit.

II.2.4. In de bestreden beslissing wordt verwezen naar de mogelijkheid op vrijstelling ex.Art.9bis §1 Vr.W. voor verzoeker. Verzoeker wordt verweten hier geen gebruik van te hebben gemaakt tijdens de lopende asielaanvraag.

Nochtans verwees verzoekende partij weldegelijk -zelfs in zijn aanvraag ex.Art.9bis Vr.W.- naar de lopende asielaanvraag, zodat verzoekende partij minstens wordt geacht impliciet beroep te doen op de documentaire vrijstelling.

II.2.5. In de bestreden beslissing wordt verwezen naar het feit dat verzoekende partij geen enkel bewijs voorlegt om zijn identiteit te staven, noch enige rechtvaardiging aanbrengt voor de afwezigheid van zijn identiteitsdocument.

Nochtans verwees verzoekende partij weldegelijk-zelfs in zijn aanvraag ex.Art.9bis Vr.W.-naar de omstandigheden waarin zijn asielaanvraag gebeurde. Tevens schetste verzoekende partij op blz.2-3 van zijn aanvraag verblijfsmachtiging ex.art.9bis Vr. de omstandigheden waardoor hij zijn aanvraag niet kon richten vergezeld van een paspoort of reistitel:

(...)ten slotte vluchtte hij via A., G., en T. naar België, alwaar hij dd.19.12.2007 aankwam en verzoeker op 20.12.2007 asiel aanvraag. Achteraf bleek dat er huiszoeking is gepleegd bij verzoeker en PC, boeken en belangrijke documenten werden meegenomen. Zelfs zijn vrouw werd ondervraagd.(...)

(...)Het is voor verzoeker geheel onmogelijk minstens bijzonder moeilijk om de huidige aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen bij de diplomatieke post van België in zijn land van herkomst, Iran.(...)

(...)Het politiek lidmaatschap van verzoeker in F., gekoppeld aan het militaristische regime, toont aan dat verzoeker ten gevolge van het vonnis van de Revolutionaire Rechtbank te A., het land moest ontvluchten zonder aanvraag in IRan te laten gebeuren.(...)

(...)Tevens doorloopt verzoeker op heden een asielpcedure in België waardoor hij zich geenszins terug op Iraans grondgebied kan begeven, op risico daarvan nimmer terug te kunnen keren. (...)

Verzoekende partij leverde in zijn aanvraag ex.art.9 bis Vr. W. dd.18.03.2009 weldegelijk op afdoende wijze rechtvaardiging voor de afwezigheid van een identiteitskaart of reistitel.

Bovendien is het bijzonder onaanvaardbaar voor verzoekende partij dat verwerende partij, ondanks het feit dat zij van van verzoekende partij een stuk 1 ontving, nopens de documenten van de asielpcedure, hieronder inbegrepen de weigeringsbeslissing van de CGVS dd.07.12.2009, aanbrengt dat er geen enkel bewijs voorligt van identiteit.

Immers in de weigeringsbeslissing CGVS dd.29.05.2008 (stuk 5) wordt niet gesteld dat verzoekende partij beweert een bepaalde nationaliteit te hebben of een bepaalde identiteit heeft, doch wordt de identiteit formeel aanvaard van verzoeker:

(...)

N., S.

Nationaal nummer: (...)

CG nummer: (...)

DVZ nummer: (...)

(...)

(...)

U heeft de Iraanse nationaliteit en U bent afkomstig van A..

(uittreksel uit weigeringsbeslissing CGVS dd.29.05.2008 met inbegrip van eigen selectie, eigen cursivering en in vetstelling door verzoekende partij)

Door het CGVS werd dan ook nimmer de identiteit van verzoekende partij betwist.

Verwerende partij bevestigt tot slot de identiteit van verzoekende partij op de bijlage 26 waarop dezelfde identiteitsgegevens worden vermeld als op een paspoort of reistitel. (stuk 4)

Deze identiteitsgegevens werden immers aanvaard door Attaché S. B., dewelke de bijlage 26 ondertekende.

De houding van verwerende partij waarbij deze stelt dat verzoekende partij zijn identiteit niet op afdoende wijze bewijst, er geen documentaire vrijstelling kan worden toegekend aan verzoekende partij, en tot slot verzoekende partij ten onrechte wordt verweten geen beroep te hebben op de documentaire vrijstelling, is dan ook niet ernstig.

Iedere overheid dient zich te houden aan het redelijkheidsbeginsel, quod non in casu, aangezien de overheid zich in redelijkheid had moeten vergewissen van de vaste zekerheid omtrent de identiteit van verzoeker

Dergelijke redenering maakt een schending van de materiële motiveringsplicht en het redelijkheidsbeginsel als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur uit.

II.2.6. Ook op dit punt schendt de bestreden beslissing artikel 9bis Vreemdelingenwet en de materiële motiveringsverplichting."

4.2 In de nota met opmerkingen repliceert de verwerende partij dat verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk werd verklaard om reden dat de aanvraag niet vergezeld ging van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat verzoeker vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van artikel 9bis, § 1 van de vreemdelingenwet. Verwijzend naar voornoemde wetsbepaling, benadrukt de verwerende partij dat de bewijslast voor het voldaan zijn aan de vereiste te beschikken over een verblijfsdocument dan wel van het feit dat hij zich in één van de gevallen bevindt waar deze voorwaarde geen toepassing vindt, op de aanvrager rust.

In de mate waarin verzoeker stelt dat hij op het ogenblik van het indienen van de aanvraag om machtiging tot verblijf nog een lopende asielaanvraag had, merkt de verwerende partij op dat verzoeker zich in zijn aanvraag had kunnen beroepen op deze vrijstelling, doch dat zijn asielaanvragen op 31 maart 2009 en 8 december 2008 werden afgesloten. De verwerende partij vervolgt dat de bestreden beslissing dateert van 27 april 2011 waardoor de verwerende partij enkel kon vaststellen dat verzoekers asielaanvraag definitief was afgesloten en hij zich bijgevolg niet meer kon beroepen op de documentaire vrijstelling zoals voorzien in artikel 9bis, § 1 van de vreemdelingenwet.

Voor zover verzoeker vervolgens aanvoert dat hij in ieder geval een attest van immatriculatie en een rijbewijs voorlegde, stipt de verwerende partij – onder verwijzing naar rechtspraak van de Raad – aan dat deze documenten geen identiteitsdocumenten zijn in de zin van artikel 9bis, § 1 van de

vreemdelingenwet en dat enkel een erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel of een nationale identiteitskaart als identiteitsdocument kunnen worden aanvaard.

De verwerende partij laat ten slotte gelden dat de gemachtigde van de staatssecretaris de aanvraag om machtiging tot verblijf terecht als onontvankelijk heeft afgewezen, nu verzoeker in gebreke is gebleven een identiteitsdocument voor te leggen en in zijn aanvraag ook geen geldige motivering heeft aangevoerd om hem vrij te stellen van deze voorwaarde. Volgens de verwerende partij wordt er in de bestreden beslissing tevens terecht aangegeven dat uit verzoekers dossier eveneens blijkt dat hij geen bewijs van zijn identiteit voorlegt noch een rechtvaardiging aanbrengt voor de afwezigheid van een identiteitsdocument. De verwerende partij handelde daarbij na grondig onderzoek van de door verzoeker overgemaakte stukken en van de elementen die verzoekers concrete situatie daadwerkelijk kenmerken.

De verwerende partij besluit dat de bestreden beslissing op correcte en redelijke wijze werd gemotiveerd. Verzoeker slaagt er met zijn verweer niet in het tegendeel aan te tonen.

4.3 Gelet op de nauwe samenhang van de twee door verzoeker aangevoerde middelen, behandelt de Raad ze samen.

4.3.1 Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in samenhang met de aangevoerde schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis, § 1 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op:

- de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen (...)*
- de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoot.”*

De bedoeling van artikel 9bis van de vreemdelingenwet is een duidelijk kader te scheppen voor de aanvraag tot het verkrijgen van een machtiging tot verblijf, die in buitengewone omstandigheden wordt ingediend door een vreemdeling bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Zo wordt duidelijk bepaald dat een identiteitsdocument, zijnde een paspoort of daarmee gelijkgestelde reistitel, onontbeerlijk is: de machtiging tot verblijf kan niet anders dan onontvankelijk verklaard worden indien iemands identiteit onzeker is. Er dient vermeden te worden dat verblijfsvergunningen dienen om de (gewilde) onduidelijkheid over de identiteit te gaan regulariseren. Hiervan dienen onderscheiden te worden twee situaties, waarin de overlegging van een identiteitsdocument niet noodzakelijk is:

- de situatie van de asielzoeker wiens asielaanvraag nog niet definitief werd afgewezen of wiens toelaatbaar cassatieberoep bij de Raad van State hangende is overeenkomstig artikel 20 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State;

- de situatie van een vreemdeling die aantoont dat het onmogelijk is om het vereiste document in België te verwerven (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl.St.* Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, p. 33).

Uit de samenlezing van de voornoemde bepalingen volgt dat de verblijfsmachtiging enkel in het Rijk kan worden aangevraagd indien voldaan is aan de beide navolgende cumulatieve ontvankelijkheidsvoorwaarden:

1° er zijn buitengewone omstandigheden aanwezig om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen;
2° de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument of toont aan dat hij zich bevindt in één van de gevallen waarin deze voorwaarde niet van toepassing is.

De bewijslast voor het voldaan zijn aan de vereiste te beschikken over een identiteitsdocument dan wel van het feit dat hij zich in één van de gevallen bevindt waar deze voorwaarde geen toepassing vindt, rust op de aanvrager.

Uit voormelde bepaling volgt aldus dat de vreemdeling over een identiteitsdocument dient te beschikken om een aanvraag om machtiging tot verblijf te kunnen richten tot de burgemeester van de plaats waar hij verblijft en dat dit een ontvankelijkheidsvoorwaarde is.

De verwerende partij dient dus, vooraleer de door verzoeker in zijn aanvraag aangevoerde buitengewone omstandigheden te onderzoeken, te verifiëren of verzoeker bij zijn aanvraag een identiteitsdocument heeft gevoegd.

Zoals uit de bestreden beslissing blijkt, is de aanvraag om machtiging tot verblijf als niet-ontvankelijk afgewezen omdat de aanvraag niet vergezeld ging van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat verzoeker vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van artikel 9bis, § 1 van de vreemdelingenwet. Dit is het determinerend motief.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet volgende stukken betreffende zijn identiteit heeft gevoegd: een bewijs van registratie van zijn asielaanvraag (bijlage 26), een kopie van zijn rijbewijs, alsook een attest van immatriculatie.

In de bestreden beslissing wordt hierover het volgende overwogen: *“Het door betrokkene voorgelegde stuk met name het attest van immatriculatie kan niet door onze diensten worden aanvaard als zijnde een identiteitsdocument aangezien een attest van immatriculatie afgeleverd wordt door de gemeente, in het kader van een asielaanvraag, op basis van de door hem verstrekte identiteitsgegevens. Bovendien stelt de omzendbrief van 21.06.07 (punt II C 1-b) dat de identiteit en nationaliteit moet bewezen worden door een internationaal erkend paspoort, of een gelijkwaardige reistitel, of een identiteitskaart.”*

en:

“Daarnaast legt betrokkene ook een rijbewijs voor. Dit rijbewijs toont aan dat een persoon met een bepaalde identiteit gemachtigd is tot het rijden met een voertuig maar dit toont niet noodzakelijkerwijze aan dat de persoon die in het bezit is van een rijbewijs, de erop vermelde identiteit heeft. Dit kan enkel aangetoond worden door het overleggen van een erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel of een nationale identiteitskaart. (<http://www.rvv-cce.be/viewjuris.asp?pagefrom=cce&id=9770&CCE=1>)”

De Raad laat vooreerst gelden dat uit de voorbereidende werkzaamheden van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de vreemdelingenwet (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2478/001, 33-34) kan worden afgeleid dat bij een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet een identiteitsdocument moet worden voorgelegd, teneinde zekerheid te verkrijgen omtrent de identiteit van de aanvrager. In de omzendbrief van 21 juni 2007 betreffende de wijzigingen in de reglementering betreffende het verblijf van vreemdelingen tengevolge van de inwerkingtreding van de wet van 15 september 2006 (hierna: de omzendbrief van 21 juni 2007) wordt vervolgens uitdrukkelijk gesteld dat *“In dit verband [...] enkel een*

internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, of een nationale identiteitskaart aanvaard [kunnen] worden.”

De Raad merkt verder op dat uit de motieven van de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris rekening heeft gehouden met de door verzoeker bij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf om humanitaire redenen aangebrachte stukken, maar heeft geoordeeld dat deze niet als geldige identiteitsbewijzen kunnen worden beschouwd. Wat ten eerste het afschrift van verzoekers rijbewijs betreft, benadrukt de Raad dat een rijbewijs aantoont dat een persoon met een bepaalde identiteit gemachtigd is tot het rijden met een voertuig maar niet noodzakelijkerwijze aantoont dat de persoon die in het bezit is van een rijbewijs, de erop vermelde identiteit heeft. Wat voorts het attest van immatriculatie en het bewijs van registratie van de asielaanvraag (bijlage 26) betreft, wijst de Raad erop dat deze stukken evenmin als een paspoort of enig ander identiteitsdocument in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet kunnen worden beschouwd daar verzoekers identiteits- en nationaliteitsgegevens louter op grond van zijn verklaringen op voornoemde documenten zijn aangebracht. Op het attest van immatriculatie en de voorgelegde bijlage 26 wordt trouwens expliciet vermeld *“Dit document is geenszins een identiteitsbewijs noch een nationaliteitsbewijs.”* De Raad is dan ook de mening toegedaan dat in de motivering van de bestreden beslissing terecht wordt geoordeeld dat de door verzoeker bij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet gevoegde stukken niet kunnen worden aanvaard als geldige identiteitsbewijzen. De gemachtigde van de staatssecretaris heeft in alle redelijkheid en overeenkomstig de bepalingen van artikel 9bis van de vreemdelingenwet vastgesteld dat verzoeker wat deze documenten betreft, niet voldoet aan de in voormelde bepaling voorziene documentaire ontvankelijkheidsvereiste.

In de mate waarin verzoeker meent dat de ontvankelijkheidsvoorwaarde van het voorleggen van een identiteitsdocument op het ogenblik van de aanvraag om machtiging tot verblijf om humanitaire redenen dient te worden beoordeeld en niet op datum van de *“beraadslaging omtrent de ontvankelijkheid/gegrondheid van het verzoek”*, merkt de Raad op dat, in tegenstelling tot hetgeen verzoeker veronderstelt, de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde kan worden beoordeeld op het ogenblik van het nemen van de beslissing en niet op het moment van het indienen van de aanvraag (cf. RvS 17 januari 2007, nr. 166.829; RvS 20 september 2007, nr. 174.686; RvS 5 oktober 2007, nr. 175.426 inzake het tijdstip van het beoordelen van de buitengewone omstandigheden en RvV 23 maart 2010, nr. 40.613; RvV 29 april 2010, nr. 42.570 voor wat betreft het tijdstip van het beoordelen van de identiteitsdocumenten). De gemachtigde van de staatssecretaris kon de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde bijgevolg beoordelen ten tijde van het nemen van de beslissing omtrent de aanvraag om machtiging tot verblijf, met name op 27 april 2011. Op dat moment was verzoekers asielprocedure volledig afgerond en kon de gemachtigde hier als dusdanig naar verwijzen.

Voor zover verzoeker betoogt dat hij in de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet weldegelijk de omstandigheden heeft geschetst waardoor hij zijn aanvraag niet kon richten vergezeld van een paspoort of reistitel, stelt de Raad vast dat in verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf om humanitaire redenen enkel wordt verwezen naar de buitengewone omstandigheden en naar de elementen die betrekking hebben op de gegrondheid van de aanvraag. Er worden geen elementen aangebracht die aantonen dat verzoeker in de onmogelijkheid zou verkeren de nodige identiteitsdocumenten te verwerven. Zijn argumentatie hieromtrent kan dus niet worden aangenomen.

In zoverre verzoeker ten slotte aanvoert dat in de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus d.d. 29 mei 2008 zijn identiteit formeel wordt aanvaard, wijst de Raad erop dat de formulering in de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen *“U heeft de Iraanse nationaliteit en u bent afkomstig van A.”* steunt op de eigen verklaringen van verzoeker en geenszins kan worden gelijkgesteld met een identiteitsbewijs, een internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, of een nationale identiteitskaart. De Raad herhaalt dat de wetgever duidelijk heeft aangegeven dat bij een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet een identiteitsdocument moet worden voorgelegd en dat bij gebreke aan een dergelijk document de aanvraag om machtiging tot verblijf *“[...] niet anders dan onontvankelijk [...] verklaard worden”* (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl.St. Kamer* 2005-06, nr. 2478/001, 33-34).

Verzoeker toont niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris op kennelijk onredelijke wijze of steunend op een foutieve feitenvinding tot de bestreden beslissing is gekomen. De bestreden beslissing steunt op afdoende, ter zake dienende, pertinente en deugdelijke motieven. De schending van de materiële motiveringsplicht en van artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

4.3.2 De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, hetgeen *in casu* niet het geval is. De tekst van artikel 9bis, § 1 van de vreemdelingenwet schrijft immers uitdrukkelijk voor dat het voorleggen van een identiteitsbewijs een ontvankelijkheidsvoorwaarde is en omschrijft op duidelijke wijze de omstandigheden waaraan niet aan deze voorwaarde moet zijn voldaan. Zoals blijkt uit de bespreking van het voorgaande en uit de stukken van het administratief dossier, heeft verzoeker bij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf geen kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart voorgelegd en heeft hij niet aangetoond zich in één van de gevallen te bevinden waarin niet aan deze voorwaarde moet worden voldaan. In tegenstelling tot wat verzoeker beweert, bevat zijn aanvraag geen geldige motivering die toelaat hem vrij te stellen van de voorwaarde te beschikken over een identiteitsdocument. De gemachtigde van de staatssecretaris heeft bijgevolg louter toepassing gemaakt van de voorschriften van artikel 9bis, § 1 van de vreemdelingenwet. Verzoeker maakt met zijn uiteenzetting op generlei wijze aannemelijk dat het redelijkheidsbeginsel zou zijn geschonden.

Het eerste en het tweede middel zijn ongegrond.

4.3.3 Verzoeker voert geen middelen aan die gericht zijn tegen de tweede bestreden beslissing.

5. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig januari tweeduizend en twaalf door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET